

Indian Constitution - A Study in Ambedkar's Perspective

Authors - Prasanna S, Chairman, Institute of Legal Education, Tiruchirappalli & Lavanya P, Chief Administrator, Institute of Legal Education, Tiruchirappalli.

Best Citation - Prasanna S & Lavanya P, Indian Constitution - A Study in Ambedkar's Perspective, ILE Satta Aavidhazh, 1(1) 2023, Pg. 15-26, APIS - 3920 - 0003 | ISBN - 978-81-964391-3-2.

(This article is a part of Special and Inaugural Issue of the Journal by Editors. For more details Kindly Visit at <https://sa.iledu.in/inaugural-issue-statement/>)

ABSTRACT

This paper delves into the Indian Constitution through the lens of Dr. B.R. Ambedkar's perspective, offering a nuanced exploration of his thoughts and contributions to the constitutional framework. Ambedkar, a key architect of the Indian Constitution, played a pivotal role in shaping its principles and values. The research examines Ambedkar's vision, analyzing his role in drafting the constitution, his philosophical underpinnings, and the socio-political context that influenced his decisions. By studying the Indian Constitution from Ambedkar's standpoint, this research aims to uncover the depth of his influence on the foundational document of India, providing insights into the intersection of constitutional law and Ambedkar's vision for a just and inclusive society.

Keywords - Ambedkar, Indian Constitution, Equality, Justice, Secularism

இந்திய அரசியலமைப்பு - அம்பேத்கரின் கண்ணோட்டத்தில் ஓர் ஆய்வு

ஆசிரியர்கள் - பிரசன்னா சீ, தலைவர், சட்ட கல்வி நிறுவனம், திருச்சிரப்பள்ளி & லாவண்யா பெ, முதன்மை செயலர், சட்ட கல்வி நிறுவனம், திருச்சிரப்பள்ளி.

உகந்த கட்டுரை குறியீடு - பிரசன்னா சீ & லாவண்யா பெ, இந்திய அரசியலமைப்பு - அம்பேத்கரின் கண்ணோட்டத்தில் ஓர் ஆய்வு, ILE சட்ட ஆய்விதழ், 1(1) 2023, ப.எ. 15-26, APIS - 3920 - 0003 | ISBN - 978-81-964391-3-2.

GRASP - EDUCATE - EVOLVE

சுருக்கம்

இந்த கட்டுரை, அம்பேத்கரின் கருத்துகளும் கொடுக்கல்களும் பரிணாம கோடியை ஆளும் முக்கிய உரிமைகளை உருவாக்க அவருக்குச் செய்யும் அளவின் ஆராய்சி. ஆய்வில், அம்பேத்கரின் பாராளுமன்றத்தின் தேவையை ஆராய்ந்து, அவர் குடியரிமையை உருவாக்குவதில் ஏற்பட்ட அவரது பங்குகள் மற்றும் மதிப்புகளை அணுகும் நிரலாக்கத்தை பராமரிக்கின்றன. அம்பேத்கரின் கண்ணோட்டத்தில் இந்திய அரசியலமைப்பை ஆராய்ந்து, இந்த ஆய்வு இந்தியாவின் அடிப்படை ஆவணத்தில் ஏற்பட்ட பதில்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்தியாவின் அரசியல் நிரல்களை அம்பேத்கரின் கண்ணோட்டத்தில் பதிவு செய்யும், இந்த ஆய்வு அம்பேத்கரின் கருத்துக்களுடன்

இணைந்து, அம்பேத்கரின் உருவாக்கிய இந்தியா அரசியலமைப்பின் சிறப்புகளை குறித்து விவரிக்கின்றது.

கட்டளை சொற்கள் - அம்பேத்கர், இந்தியா அரசியலமைப்பு, சம உரிமை, நீதி, மதசார்பின்மை.

1. பாயிரம்

சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதியின் உயர்ந்த கொள்கைகளின் அடிப்படையில் ஒரு புதிய சமூக அமைப்பை நிறுவ உதவும் அத்தகைய அரசியலமைப்பை இந்தியாவிற்கு வழங்க விரும்பினார் 'அம்பேத்கர்' அவர்கள். சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினரைப் பற்றி ஏதேனும் கேள்விகள் எழும்பும் போதெல்லாம், அவரது இதயம் அவர்களுக்காகத் துடித்து, அவர்களுக்கு அதிகபட்ச அரசியல் ஆதாயத்தையும் பாதுகாப்பையும் பெற முயற்சிப்பார். இது அவருக்கு இயற்கையானது. ஏனென்றால் அவர் தனது முழு அரசியல் வாழ்க்கையிலும் சமூகத்தின் இந்தப் உறுப்புகளின் முன்னேற்றத்திற்காகப் போராடினார். இந்த உண்மையை அவர் யாரிடமும் மறைத்ததில்லை. உண்மையில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவே தான் அரசியல் நிர்ணய சபைக்குள் நுழைந்ததாக அவர் ஒருமுறை ஒப்புக்கொண்டார்.

2. அரசியலமைப்பு வாதம்

அரசியலமைப்பு என்பது வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம், சட்டத்தின் ஆட்சி, ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் ஜனநாயக விழுமியங்கள் ஆகியவற்றின் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. நேரு, அம்பேத்கர் மற்றும் பல அறிஞர்களின் சிந்தனைகளில் முதிர்ச்சியடைந்த சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஒரு முக்கிய கருப்பொருளாக இருந்தது. திறமை

மிக்கவர்களும் இரண்டு ராட்சதர்களும் அரசியலமைப்பின் தூண்களை செயல்படுத்தும் நிலையில் இருந்தனர். இருவரும் வெவ்வேறு திறன்களில் பணியாற்றினர். அரசியலமைப்புச் சபை மற்றும் நிர்வாகத்தில், அம்பேத்கர் தனித்துவம் வாய்ந்தவர். அவர் அரசியலமைப்புப் பற்றிய தனது சொந்த கருத்துக்களை சட்ட-சமூக அடிப்படையில் உருவாக்கினார். அவர் ஒரு அரசியலமைப்பு நிபுணராக இருந்தார், அவர் சட்டமியற்றும் அமைப்பான சட்டத்துறைத்தை அதன் சமூக நிலைமைகளின் விளைபொருளாகப் பார்த்தார், இது இந்தியா போன்ற பன்முகத்தன்மை நிறைந்த நாட்டில் ஒரு கூட்டாட்சி ஒழுங்குமுறையால் வரையறுக்கப்படலாம். கூட்டாட்சி என்பது எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பில் அதிகாரத்தை பிரிக்கிறது மற்றும் ஒரு வாழும் கட்டமைப்பாகும். அம்பேத்கர் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பரிணாமக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர் மற்றும் இந்திய அரசு சட்டம் 1935 ஐப் பரிந்துரைத்தார், இது ஒரு கூட்டாட்சி முறையை முன்மொழிந்தது. அவரைப் பொறுத்தவரை, அரசியலமைப்பு என்பது காலத்தின் தேவைக்கேற்ப மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டிய ஒரு சாசனமாகும். இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் உள்ள திருத்தச் செயல்முறை, பல சட்டப்பெறுப்புகள் திருத்தப்பட்டாலும் அவை திருத்தமாக கருதப்படாமல் இருப்பதற்கான சாட்சியமாகும். இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தில் அவர் உண்மையான கூட்டாட்சி உணர்வைக் கண்டறியவில்லை, மேலும் 'இளவரசர்களை

ஏகாதிபத்திய நலன்களை ஆதரிக்கவும், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் எழுச்சி பெறும் ஜனநாயகத்தின் அலைகளைத் தடுக்கவும் பயன்படுத்துவதே நோக்கம்' என்று உணர்ந்தார். அரசியலமைப்புவாதம், அடக்குமுறையை கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கோருகிறது; அரசின் அதிகாரத்தை நீட்டிப்பது என்பது அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிரானது. அம்பேத்கர், பம்பாய் சட்டத்துறையில் வரிவிதிப்பு முறை பற்றி விவாதித்தபோது, 'அரசு ஒரு பொறுப்புள்ள அமைப்பு, பொதுக் கருத்துக்கு உட்பட்டது. இந்த அவையின் கருத்துக்கு உட்பட்டது, எனவே ஒரு தனியார் இலாபம் ஈட்டுபவர் செய்யும் தீமையை ஒருபோதும் செய்ய முடியாது என்று வெளிப்படையாகக் கூறினார். 'எனவே அரசு தனியார் நிறுவனத்திலிருந்து வேறுபட்டது. இது பொது நிர்வாகத்தை தனியார் நிறுவனத்திலிருந்து வேறுபடுத்தும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க கருத்து. அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான பயனுள்ள தடுப்புக் கருவியில் பொதுக் கருத்தின் பங்கு உள்ளது. அம்பேத்கர் பொதுக் கருத்தை உருவாக்குவது ஜனநாயக அரசியல் உலகின் ஒரு முக்கிய அங்கம் என்ற இலட்சியத்திற்கு சந்தா ஆதரவளித்தார். எனவே இந்திய அரசியலமைப்பின் விதிகள் சட்டத்தின் ஆட்சியைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் மீது சில வரம்புகளுடன் வரையப்பட்டுள்ளன.

3. வரைவுக் குழு

டிசம்பர் 1946 முதல் நவம்பர் 1949 வரையிலான மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் அரசியலமைப்பை வடிவமைத்ததே சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவின் மிகப்பெரிய சாதனையாக இருக்கலாம். அரசியலமைப்பை உருவாக்குவது மிகப்பெரிய மற்றும் சவாலான பணியாகும். இந்தியா. மேற்குறிப்பிட்ட சாதனைக்கான

பெருமை அந்த இக்கட்டான காலகட்டத்தில் தேசியத் தலைவர்களுக்கும் அவர்களின் அறிவொளி பெற்ற தலைமைக்கும் சேர வேண்டும்.

அரசியல் நிர்ணய சபையானது, தேசிய வாழ்வின் பல துறைகளில் இருந்து வரும் மற்றும் இந்தியாவின் பெரும்பாலான பிராந்தியங்கள், நலன்கள், சமூகக் குழுக்கள் மற்றும் அரசியல் கட்சிகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பல புகழ்பெற்ற அரசியல்வாதிகள், சுதந்திரப் போராளிகள், அறிவுஜீவிகள் மற்றும் தேசபக்தர்களைக் கொண்டிருப்பது உண்மையில் அதிர்ஷ்டம். இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்காற்றாமாறு அழைக்கப்பட்ட அத்தகைய புகழ்பெற்ற அரசியல்வாதி மற்றும் அறிவுஜீவி டாக்டர். பீம் ராவ் அம்பேத்கர் ஆவார். அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர்களால்காத்மா காந்தியின் ஆலோசனையின் பேரில் தலைவர் பதவியை ஏற்கும்படி வற்புறுத்தினார். அரசியலமைப்புச் சபையின் வரைவுக் குழு, அரசியல் நிர்ணய சபையும் அதன் பெரும்பான்மைக் கட்சியான இந்திய தேசிய காங்கிரஸும் டாக்டர் அம்பேத்கருக்கு இந்த வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை வழங்குவதை விட அவருக்கு மரியாதை செய்திருக்க முடியாது.

டாக்டர் அம்பேத்கர் வரைவுக் குழுவின் தலைவர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது மட்டுமல்லாமல், அரசியலமைப்புச் சபை மற்றும் இந்திய மக்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு உயர்ந்தார். டாக்டர். அம்பேத்கர் ஒரு அரசியலமைப்பு நிபுணராக தனது கல்விசார் தனித்துவம், இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1935 இன் செயல்பாடுகள் பற்றிய அவரது நெருக்கமான அறிவு மற்றும் இந்தியாவின் அரசியல் முன்னேற்றங்களில் அவருக்கு இருந்த செழுமையான அனுபவம் ஆகியவற்றின்

காரணமாக இந்த நிலையை ஆக்கிரமிக்க தகுதியானவர்.

பல வழிகளில், டாக்டர் அம்பேத்கர், 1927 முதல் முக்கியமான அரசியலமைப்பு முன்னேற்றங்களில் பங்கேற்றார். வட்ட மேசை மாநாடுகளின் பிரதிநிதியாக, வைஸ்ராய் நிர்வாகக் குழுவின் உறுப்பினராக, பண்டித் ஜவஹர்லால் நேருவின் பிரதம மந்திரியின் கீழ் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் சட்ட அமைச்சராக இருந்தார். அரசியல் நிர்ணய சபையின் நடவடிக்கைகள் மற்றும் விவாதங்கள், பல விமர்சனங்களுக்கு எதிராக வரைவு அரசியலமைப்பின் விதிகளை வடிவமைத்தல், வழிகாட்டுதல் மற்றும் பாதுகாப்பதில் டாக்டர் அம்பேத்கரின் ஆக்கபூர்வமான பங்கைக் காட்டுகிறது.

அதே சமயம், பல சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதிலும், சிக்கல்களைத் தெளிவுபடுத்துவதிலும் அவரது முறையும் வலுவாகவும் தர்க்கரீதியாகவும் இருந்தன. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் டாக்டர் அம்பேத்கர் தடம் பதித்துள்ளார். சரியாக, டாக்டர் அம்பேத்கர் இந்திய அரசியலமைப்பின் தலைமை சிற்பி என்று அழைக்கப்படுவதற்கு தகுதியானவர். இந்த அலகில் டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கரின் பங்கு மற்றும் இந்திய கூட்டமைப்பை தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் கருவியாக வடிவமைப்பதில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பை பகுப்பாய்வு செய்ய முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

4. கூட்டாட்சி அமைப்பு

அரசியலமைப்பில் 'கூட்டாட்சி' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றாலும்; இந்திய ஒன்றியம் மற்ற கூட்டமைப்புகளைப் போலவே அனைத்து கூட்டாட்சி பண்புகளையும் கொண்டுள்ளது.

1. இது 28 மாநிலங்கள் மற்றும் 8 யூனியன் பிரதேசங்களைக் கொண்ட மாநிலங்களின் ஒன்றியம் ஆகும்;
2. தேசிய அளவில் ஒன்றிய அரசு மற்றும் பிராந்திய அளவில் மாநில அரசுகள் அடங்கிய இரட்டை ஆட்சி உள்ளது;
3. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு உள்ளது, இது நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டம் மற்றும் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அதிகாரங்களைப் பிரிக்கிறது. மேலும் இது அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி விதிகளை திருந்துவதற்கான ஒரு தனி நடைமுறையையும் கொண்டுள்ளது;
4. யூனியன் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையின் ஒருங்கிணைந்த பட்டியல் ஆகிய மூன்று பட்டியல்களின் கீழ் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டத்துறை, நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரங்களின் உறுப்பு உள்ளது.
5. உச்ச நீதிமன்றம் உச்ச நீதிமன்றமாகவும், அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலராகவும் உள்ளது மற்றும் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான மோதல்களைத் தீர்ப்பதற்கான அசல் அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளது.
6. அரசியலமைப்புச் சட்டக் கலைஞர்கள், அது யாருக்காக வடிவமைக்கப்படுகிறதோ அந்த மக்களின் இனம் மற்றும் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ற கூட்டாட்சி அமைப்பை வழங்குவதில் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டுள்ளனர். இருப்பினும், அரசியலமைப்புச் சபைக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் விமர்சகர்கள் இந்திய அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி அல்லது

ஒற்றையாட்சி அல்ல என்று கருத்து தெரிவித்துள்ளனர்.

7. மேற்கூறிய தலைப்பில் அரசியல் நிர்ணய சபையில் நடந்த விவாதத்தின் போது, டாக்டர் அம்பேத்கர், அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சித் தன்மையைப் பாதுகாத்து, பின்வருவனவற்றைக் கவனித்தார்: இது மையத்தில் யூனியன் மற்றும் சுற்றளவில் உள்ள மாநிலங்களுடன் இரட்டை அரசை நிறுவுகிறது. ஒவ்வொன்றும் இறையாண்மை அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் மூலம் முறையே அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட துறையில் செயல்படுத்தப்படும்.

யூனியன் என்பது லீக் ஆஃப் ஸ்டேட்ஸ் அல்ல. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டும் அரசியலமைப்பால் உருவாக்கப்பட்டவை; இரண்டும் அரசியலமைப்பிலிருந்து தங்களுக்குரிய அதிகாரத்தைப் பெறுகின்றன. ஒருவர் தனது சொந்தத் துறையில் மற்றவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர் அல்ல; மற்றும் ஒருவரின் அதிகாரம் மற்றவருடன் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறது.

5. அதிகாரப் பிரிவினை

அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாடு முக்கியமாக அரசாங்க அதிகாரங்களின் மூன்று துறைகளைக் குறிக்கிறது;

1. ஒரே நபர் அரசின் மூன்று உறுப்புகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உறுப்புகளை உருவாக்கக்கூடாது.
2. ஒரு உறுப்பு அரசின் மற்ற உறுப்புகளில் தலையிடக் கூடாது.

3. ஒரு உறுப்பு மற்ற உறுப்புகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளைச் செய்யக்கூடாது.

சட்டத்துறை: அமைச்சரை கவுன்சில் சட்டத்துறையில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது மற்றும் இந்த கவுன்சில் சட்டத்துறைக்கு பொறுப்பாகும். சட்டத்துறையானது அதன் சிறப்புரிமைகளை மீறுதல், 61வது உறுப்பின் கீழ் ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்தல் மற்றும் நீதிபதிகளை நீக்குதல் போன்ற வழக்குகளில் நீதித்துறை அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது. உறுப்பு-105(3)ன் கீழ் சட்டமியற்றும் அமைப்புக்கு தண்டனை அதிகாரம் உள்ளது. "இந்திய அரசியலமைப்பு அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதற்கான கோட்பாட்டுடன் முறைப்படியாக ஏற்றுக்கொள்விலை எவ்வாறாயினும், அது முடிந்த போதெல்லாம் அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றுகிறது.

நிர்வாகத் துறை: இந்தியாவின் உச்ச நிர்வாக அதிகாரியான இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர். சட்டப்பெறுப்பு- 123-ன் கீழ் வழங்கும் அதிகாரத்தை சட்டத்தை உருவாக்கும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். மேலும் சட்டப்பெறுப்பு 103(1) மற்றும் உறுப்பு- 217(3), உறுப்பு-143ன் கீழ் இந்திய

உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனை அதிகாரம் மற்றும் அரசியலமைப்பின் உறுப்பு-72ல் மன்னிக்கும் அதிகாரமும் உள்ளது. இந்தியத் தலைமை நீதிபதி மற்றும் பிற நீதிபதிகளின் அலுவலகங்களுக்கு நியமனம் செய்வதன் மூலம் நீதித்துறையின் செயல்பாட்டையும் இந்த நிர்வாகம் பாதிக்கிறது.

நீதித்துறை: நமது அரசியலமைப்பின் உறுப்பு - 142 மற்றும் உறுப்பு- 145-ன் கீழ், உச்சநீதிமன்றத்திற்கு க்கு அரசியலமைப்பின் அல்லது சட்டத்துறைத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் ஏதேனும் விதிகளை மீறினால்,

சட்டத்துறைத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் மற்றும் நிர்வாகத்தால் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் செல்லாது என்று அறிவிக்க அதிகாரம் உள்ளது. நிர்வாக நடவடிக்கைகள், பாராளுமன்றத்தால் அரசியலமைப்பை திருத்தும் அதிகாரம் கூட நீதிமன்றத்தின் ஆய்வுக்கு உட்பட்டது. அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பை மாற்றினால், நீதிமன்றம் எந்த திருத்தத்தையும் செல்லாது என்று அறிவிக்க முடியும். பல வழக்குகளில் நீதிமன்றங்கள் கொள்கைகளை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு உத்தரவுகளை பிறப்பித்துள்ளன.

6. இட ஒதுக்கீடு

இந்தியாவில் தீண்டாமை என்பது தொடர்பான மாசுபடுவதைக் குறிக்கிறது. தீண்டத்தகாத குடும்பம் என்று அழைக்கப்படும் குடும்பத்தில் பிறந்ததற்காக டாக்டர் அம்பேத்கர் தனது ஆரம்பகால வாழ்க்கையிலிருந்து அனுபவித்த அவமானம், பாகுபாடு மற்றும் கடுமையான சமூக குறைபாடுகளிலிருந்து. இந்த மனிதாபிமானமற்ற சமூக அமைப்பிலிருந்தும் முடிவில்லாத தொடர்கதையிலிருந்தும் இந்து சமுதாயத்தின் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரை விடுவிக்க அவர் உறுதியாக இருந்தார். அவர் வாழ்வின் கடைசி மூச்சு வரை துன்பம் அனுபவித்தார். அம்பேத்கர் தனது சமூகத்தின் சமூக அந்தஸ்தில் சமத்துவம் பெறுவதற்காக சாதிகளை அழித்தொழிக்க விரும்பினார். காந்திஜியும் மற்றவர்களும் இப்பிரச்சனைக்கு மத-அரசியல் அணுகுமுறையை எடுத்து, மேல்சாதியினர் என்று அழைக்கப்படுபவர்களிடையே முறையீடு மற்றும் வற்புறுத்தலின் மூலம் மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயன்றபோது, தீண்டத்தகாத சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பதற்காக குறிப்பிட்ட சட்டப் பாதுகாப்பு மற்றும்

பாதுகாப்புகளை அம்பேத்கர் விரும்பினார். கல்வி கற்கவும், பரம்பரை தொழில்களை மாற்றி அவர்களின் வாழ்க்கை தரத்தை உயர்த்தவும் பாடுபட்டார்.

டாக்டர். பி. ஆர். அம்பேத்கர் இடஒதுக்கீட்டிற்கான பங்களிப்பு இந்தியாவில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மோசமடைந்தது மற்றும் நிர்வாகத்தில் அவர்களின் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாதது எதிர்காலத்திற்கான அவர்களின் கனவுகளை எப்போதும் ஒதுக்கி வைத்தது. அவர்கள், எப்போதும் தங்கள் சாதியின் வாலைப் பிடிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர். இதனால் பொது சமூகங்கள் சமூக அணிதிரட்டலின் அனைத்து நிலைகளிலும் அவர்களைத் தவிர்க்க முடியும். அவர்களுக்கு ஒற்றுமை மற்றும் வலுவான மற்றும் தொலைநோக்கு தலைமை இல்லை. இதில் டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கரின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திய தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் உண்மை நிலையை முன்வைக்க இந்தச் சூழலை ஒரு வாய்ப்பாக எடுத்துக் கொண்டார். இந்த சம்பவம் மகாத்மா காந்தியை செப்டம்பர் 24, 1932 அன்று அம்பேத்கருடன் பூனா ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட கட்டாயப்படுத்தியது மற்றும் இந்தியாவின் அரசியல் நிலைகளிலும் இந்திய தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பிரதிநிதித்துவம் முன்னணியில் வந்தது. இந்த சம்பவம் மகாத்மா காந்தியை "ஹரிஜன்" மக்கனுக்காக உழைக்க கட்டாயப்படுத்தியது. இது இந்திய அரசியல் தலைவர்களுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பிரச்சினைகளைப் பார்க்க உதவியது. மேலும் தீண்டாமை ஒரு சமூக யதார்த்தம் என்பதை காந்தி உணர்ந்தார். இந்த சமூகத் தீமைக்கு தீர்வு காணாவிட்டால் சுதந்திரத்தின் பலன் கசப்பாக இருக்கும். அதனால் காந்தி "தீண்டாமை எதிர்ப்பு கழகம்"

தொடங்கினார். இதன் உச்சக்கட்டமாக, இந்திய அரசியலமைப்பு உருவாக்கும் அமைப்பில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு சரியான பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்தது. வரைவுக் குழுவின் தலைவராக டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

திருமதி தாக்ஷாயணி வேலாயுதன், அரசியல் நிர்ணய சபையில் மொத்தமுள்ள பதினைந்து பெண்களில் முதல் மற்றும் ஒரே தலித் பெண். அரசியலமைப்பு விதிகள் இந்திய அரசியலமைப்பு பேரவையானது தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பிரச்சினைகளை தெளிவாகவும் விரிவாகவும் விவாதிக்கிறது. தீண்டாமையும் சமத்துவத்தின் தேவையும் அவர்களில் பிரதானமாக இருந்தன. இதன் விளைவாக இந்த சமூகக் கொடுமையை நிறுத்த பல்வேறு கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டன. இது தொடர்பாக அரசியல் சாசனத்தில் 16, 17 போன்றவை சேர்க்கப்பட்டன. இந்திய அரசியலமைப்பு ஜனவரி 26, 1950 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் பொதுப் பணிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் பள்ளி மற்றும் கல்லூரிகளில் SC & ST களுக்கு இட ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் உறுப்பு 15(4) ல் கூறுகிறது: "சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய குடிமக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக எந்தவொரு சிறப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்வதிலிருந்து (விதி 15 அல்லது விதி 2) ல் எதுவும் மாநிலத்தை தடுக்காது. அல்லது பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்காக." அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 46-வது உறுப்பு கூறுகிறது, "அரசு நலிந்த பிரிவினரின் கல்வி மற்றும் பொருளாதார நலன்களை சிறப்பு கவனத்துடன் ஊக்குவிக்க வேண்டும். குறிப்பாக, பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர், மற்றும் சமூக அநீதி மற்றும் அனைத்து வகையான சுரண்டல்களிலிருந்தும்

அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அரசியலமைப்பின் 334 வது பிரிவின் விதிகள் என்று கூறுகிறது.

பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கான இட ஒதுக்கீடு தொடர்பான அரசியலமைப்பு மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவத்தை மக்கள் மன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டத்துறைங்களில் நியமனம் செய்வதன் மூலம் காலாவதியாகும் அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து அறுபது ஆண்டுகள், இந்தியாவின் இடஒதுக்கீடு வரலாறு சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு பல்வேறு குழுக்களின் பரிந்துரைகளைக் கண்டது மற்றும் சுதந்திர இந்தியாவின் அரசாங்கங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பாதுகாப்பு மற்றும் நலனுக்காக தீவிர நடவடிக்கைகளை எடுத்தன. 1953ஆம் ஆண்டு காக்கா கேல்கரின் கீழ் நியமிக்கப்பட்ட ஆணையம், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பிரச்சினைகளை ஆய்வு செய்வதற்காக சுதந்திர இந்தியாவில் முதல் முறையாகும். ஆணையம் 2399 பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளையும் 837 மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதிகளையும் அடையாளம் கண்டுள்ளது. அரசுப் பணிகளில் இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு பல்வேறு வகைப் பதவிகளில் இடஒதுக்கீடு வழங்க ஆணையம் அரசுக்கு பரிந்துரை செய்தது. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அந்த அறிக்கையை நாடாளுமன்றம் பரிசீலிக்கவில்லை.

7. நீதி

அம்பேத்கரின் கூற்றுப்படி, அவரது நீதியானது தார்மீக மதிப்பீடுகள் மற்றும் சுயமரியாதையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்திய அரசியலமைப்பால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நீதிகள் மூலம் நீதி அமைந்துள்ளது. நீதியின் சமூக நீதி

கிளைகள், இது நெறிமுறை அறநெறியின் கருத்தாக்கத்திலிருந்து பெறப்படுகிறது. சமூக நீதியின் பிரச்சினைகள் பல்வேறு வளர்ச்சிக் கொள்கைகள் மற்றும் சமூக நலத் திட்டத்தின் முழு வளர்ச்சியையும் பாதிக்கின்றன.

கெல்சன் என்பவர் சமூக நீதியைக், ஒரு சமூக ஒழுங்கு நியாயமானது என்று சொல்வதன் அர்த்தம் ஆகும் என்று கூறுகிறார்? இந்த உத்தரவு அனைத்து மனிதர்களுக்கும் திருப்தி அளிக்கும் விதத்தில் மனிதனின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. இதனால் எல்லா மனிதர்களும் அதில் தங்கள் மகிழ்ச்சியைக் காணலாம். சமூக நீதி என்பது சமூக மகிழ்ச்சி. இது ஒரு நியாயமான சமூக அமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படும் மகிழ்ச்சி. நியாயமான சமூக அமைப்பு சமூக மற்றும் பொருளாதார சமத்துவமின்மையை பிறப்பதன் மூலம் சமூக இயலாமையை அகற்ற முயல்கிறது. சமூக நீதி என்பது சமத்துவம் மற்றும் சமூக உரிமைகளுடன் தொடர்புடைய அவர்களின் ஆளுமைகளை வளர்த்துக் கொள்ள அனைவருக்கும் சமமான சமூக வாய்ப்புகள் கிடைக்கும்.

8. சமூக ஜனநாயகம்

டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் நவீன இந்தியா உருவாக்கிய மிக முக்கியமான அரசியல் சிந்தனையாளர் மற்றும் சமூகப் புரட்சியாளர்களில் ஒருவர். தீண்டாமையை ஒழிக்க டாக்டர் அம்பேத்கரின் சமூகவியல் அணுகுமுறையை ஆராய முற்பட்டால், மகாத் தண்ணீர் குளம் பிரச்சினை, கோவில் நுழைவு, தலித் மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினருக்கான கல்வி உள்ளூணர்வைத் திறப்பது போன்றவற்றை சுரண்டலுக்கான பிராமண மேலாதிக்கக் கோட்பாட்டைத் தாக்குவதற்கான நுழைவுப் புள்ளிகளாக அவர் எடுத்துக்கொண்டார். முதலாவதாக, அவர்

மனப்பான்மை, மரியாதை மற்றும் சமத்துவ அணுகுமுறை ஆகியவற்றை வலியுறுத்தினார். இரண்டாவதாக, ஒரு சமூக அமைப்பு கடுமையான சமூகத் தடைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். ஜனநாயகம் என்பது தனிமை மற்றும் பிரத்தியேகத்தன்மையுடன் ஒத்துப்போகாதது மற்றும் முரணானது, இதன் விளைவாக சலுகை பெற்றவர்களுக்கும் சலுகையற்றவர்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு ஏற்படுகிறது. டாக்டர் அம்பேத்கர் இந்திய சமூகத்தின் தன்மையை எடுத்துக்காட்டியிருந்தார். அதில் அரசியல் என்பது 'செயல்களில் இறையியல்' என்பதைத் தவிர வேறில்லை. அது கைவிடப்பட்டு, சமூகம் மதச்சார்பற்றதாக மாறாதவரை, பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் செயல்படவே முடியாது.

ஏனென்றால், சமத்துவத்தை சமமாக நடத்துவதன் மூலம், அது தானாகவே சமத்துவக் கொள்கையை மீறுவதாகவும், இதனால் ஜனநாயகத்தின் பணி முடிக்கப்படாமல் இருக்கும் என்றும் அவர் நம்பினார். அதனால்தான் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு சிறப்புப் பாதுகாப்புக் காவலர்கள் தேவை. நீண்ட காலமாக ஒருக்குதல், அடிபணிதல் மற்றும் சுரண்டல் ஆகியவை பாரபட்சம் காட்டப்பட்ட தலித் வெகுஜனங்களின் உறுப்பினர்களை கடுமையாக ஊனப்படுத்தியது மற்றும் குறைந்தது மூன்று வழிகளில் அவர்களை அல்லது பாதகமாக இருந்தது:

முதலாவதாக, அது அவர்களின் உந்துதல்களையும் அபிலாஷைகளையும் குறைத்தது. ஆதிக்கம் செலுத்தும் சமூகக் குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகள், சிறுவயதிலிருந்தே, மிகவும் மதிப்புமிக்க சமூக மற்றும் பொருளாதார பதவிகளுக்கு ஆசைப்பட முடியும் என்றாலும், பாகுபாடு காட்டப்பட்ட வெகுஜனங்களின் குழந்தைகள் இந்த வழிகளில் சிந்திக்கப் பழகவில்லை.

பற்றாக்குறை மற்றும் பாகுபாட்டின் சூழலில் சமூகமயமாக்கல் மதிப்புமிக்க வேலைகளுக்கு ஆசைப்படும் திறனைக் கூட இழந்தது. இரண்டாவதாக, வேலைகள் அனைவருக்கும் முறையாகத் திறந்திருந்தாலும், ஒருக்கப்பட்ட மற்றும் பாகுபாடு காட்டப்பட்ட மக்களால், சிறந்த சமூகக் குழுக்களின் உறுப்பினர்களுடன் வெற்றிகரமாக போட்டியிட முடியவில்லை. பிந்தையவர்கள் சிறந்த பள்ளிகள் மற்றும் செல்வம் மற்றும் உயர் சமூக வகுப்பிலிருந்து வரும் பிற தொடர்புடைய நன்மைகளுக்கான அணுகலை வழங்கும் சூழலில் வாழ்ந்தனர். எனவே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற முடியாத நன்மைகள் அவர்களுக்கு இருந்தன.

மூன்றாவதாக, பின்னணி நிலைமைகள் மற்றும் சமூக நிலைகளின் சமத்துவமின்மைக்கு கூடுதலாக, ஆதிக்கம் செலுத்தும் சமூகக் குழுக்களின் குழந்தைகள் தரநிலைத் தேர்வுகளில் சிறப்பாகச் செயல்படுவது கண்டறியப்பட்டது. தனிநபரின் திறனை மதிப்பிடுவதற்கு இந்த நடைமுறைகள் பயன்படுத்தப்படும் வரை, மேலாதிக்க சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றவர்களை விட ஒரு விளிம்பைக் கொண்டிருந்தனர். இந்தப் புரிதலால் வழிநடத்தப்பட்ட டாக்டர். அம்பேத்கர், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இந்த குறைபாடுகளைக் களைவதற்கும், சலுகை பெற்ற குழுக்கள் அனுபவிக்கும் சமமற்ற ஆரம்ப நன்மைகளை ஈடுசெய்வதற்கும். நேர்மறை பாகுபாடு என்ற கருத்தை வலுவாக வலியுறுத்தினார். ஆனால் இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில், இந்தியாவில் நேர்மறை பாகுபாடு அல்லது முன்னுரிமையான சிகிச்சையானது நீடித்த கீழ்ப்படிதல் மற்றும் பாதகத்தின் விளைவுகளை சமாளித்து சமத்துவத்தை உறுதி செய்வதற்கான வழிமுறையாக பார்க்கப்படுகிறது. எனவே,

டாக்டர் அம்பேத்கரின் கூற்றுப்படி, இந்திய ஜனநாயகத்தின் நோக்கம் வறுமை மற்றும் வறுமை, அறியாமை, சமத்துவமின்மை மற்றும் ஒவ்வொரு கண்ணிலிருந்தும் கண்ணீரைத் துடைப்பதாகும். ஜனநாயகத்தின் நோக்கம், பொருளாதார நீதி மற்றும் அனைவருக்கும் வாய்ப்புள்ள வர்க்கமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்குவது. மனிதகுலத்தை உயர்ந்த பொருள் மற்றும் கலாச்சார நிலைக்கு உயர்த்துவதற்கு திட்டமிட்ட அடிப்படையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதாக அவர் உச்சரித்தார்.

குறிப்பாக தலித் வெகுஜனங்களின் பொதுவாக இந்திய மக்களின் சமூக-அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளை பற்றி போரிட டாக்டர் அம்பேத்கர் பயன்படுத்திய அணுகுமுறைகளை மிக சுருக்கமாக விவாதிப்பது இங்கு பொருத்தமானது. தீண்டாமைப் பிரச்சனையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு சமூகவியல் அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தினார். இது சாதிவெறிக்கு ஒரு தவிர்க்க முடியாத விளைவு என்று அவர் நம்பினார். காலப்போக்கில் எஞ்சியிருந்தது மற்றும் பலப்படுத்தப்பட்டது எது? சமத்துவம் மற்றும் சமூக நீதிக் கொள்கைகளுக்கு எதிரான தீண்டாமை மற்றும் சாதிவெறி ஆகியவை ஜனநாயகத்திற்கும் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கும் மிகப்பெரிய எதிரியாக மாறும் என்று அவர் காட்சிப்படுத்தினார். ஆனால் மேற்கூறிய பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளைப் பொறுத்தவரை, டாக்டர் அம்பேத்கர் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்துவதை வலியுறுத்தினார். அரசியலமைப்பு முறைகள் இந்திய ஜனநாயகத்தின் சமூகமான செயல்பாட்டை எளிதாக்கும் என்று அவர் நம்பினார்.

இருப்பினும், டாக்டர் அம்பேத்கரின் யோசனைகளை அரசியலமைப்பு முறை

நிறைவேற்றுமா என்பது பெரும் விவாதத்திற்குரிய விஷயமாக உள்ளது. ஆனால் மேற்கில் உள்ள நிறுவனங்களின் வழக்கமான ஆய்வின் செல்வாக்கைத் தவிர, அரசியலமைப்பு வாதத்தின் மீதான முக்கியத்துவம் ஒரு புதிய தேசத்தில் எளிதில் புரிந்துகொள்ளக்கூடியது. காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற்ற புதிய அரசு பொதுவாக பெருநகர அரசுகளின் அரசியலமைப்பு வடிவங்களைப் பின்பற்றியது; மேலும் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை, ஜனநாயக ஆட்சி, அரசாங்கத்தின் பொறுப்புக்கூறல், மேற்கத்திய மாநிலங்களின் அரசியலில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்கள் போன்ற வடிவங்களில் அரசியலமைப்பு வடிவமே விளைவுகளை வழங்கும் என்று பொதுவாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் ஆதற்குப் பிறகுதான், உண்மையான அரசியல் பெரும்பாலும் அரசியலமைப்புச் சட்ட விதிகளிலிருந்து மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் வேறுபட்டதாகத் தோன்றியது. மேலும் இதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு வேறுபட்ட பகுப்பாய்வு முறை தேவைப்பட்டது. அரசியல் விஞ்ஞானிகள் தங்கள் துறைகளில் சமூகவியல் சார்ந்த கேள்விகளை நோக்கி நகர்ந்தனர். இந்திய அரசியல் சிந்தனைக்கு டாக்டர் அம்பேத்கரின் மிகப்பெரிய பங்களிப்பு சமூக ஜனநாயகம் பற்றிய அவரது கருத்தாகும். ஜனநாயக வடிவிலான அரசாங்கத்தின் வெற்றிகரமான செயல்பாட்டிற்கு சமூகத்தின் ஜனநாயக வடிவம் ஒரு முன்னிபந்தனை என்று அவர் இந்திய ஜனநாயகத்திற்கு ஒரு புதிய பார்வையை வழங்கியுள்ளார்.

9. ஒற்றுமை மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு இந்தியா ஒரு வலுவான மையத்தைக் கொண்ட கூட்டாட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்று அரசியல் நிர்ணய சபை தீர்மானம் எடுத்தது. இது

யூனியனின் மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதே நேரத்தில் சில குறிப்பிட்ட பாடங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட மாநிலங்களின் சுயாட்சியை உறுதிப்படுத்துகிறது. ஏழாவது அட்டவணையின் கீழ் சட்டத்துறை அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கும் திட்டம் மாநிலங்களை விட மத்திய அரசுக்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்கும் வகையில் செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் எஞ்சிய அதிகாரம் மாநிலங்களுக்கு அல்ல, மையத்திடம் உள்ளது. நிர்வாகத் துறையில், ஆளுநரை நியமிக்கும் அதிகாரம். யூனியனின் நிர்வாக அதிகாரத்திற்கு இணங்க மாநிலத்தின் நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துதல். சில சூழ்நிலைகளில் மாநிலங்களுக்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்கும் அதிகாரம், மாநிலங்களை விட யூனியனை அதிக சக்தி வாய்ந்ததாக மாற்றியுள்ளது. நிதித் துறையில் கூட, மாநிலங்களை விட யூனியனுக்கு அதிக வளங்களும் அதிகாரங்களும் வழங்கப்படுகின்றன. புதிய தேசத்தின் பாதுகாப்பைப் பாதுகாக்க, சரிபார்க்க, "கூட்டாட்சி கட்டமைப்பிற்குள் ஒரு வலுவான மையம் அவசியம்" என்று இந்திய அரசியலமைப்பின் சிற்பிகள் உறுதியாக நம்பினர். பிளவுபடுத்தும் மற்றும் பிளவுபடுத்தும் சக்திகள், நிர்வாகத்தின் சீரான தன்மை மற்றும் ஸ்திரத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துதல், திட்டமிடல் கருவி மூலம் விரைவான சமூக பொருளாதார மாற்றத்தை எளிதாக்குதல் மற்றும் சர்வதேச விவகாரங்களில் அதிக பங்கு வகிக்க உதவுதல். எவ்வாறாயினும், செயல்பாட்டுப் பொறுப்புகள் மற்றும் அதிகாரங்களின் பகிர்வு, அரசியலமைப்புச் சபையில் விமர்சகர்கள் இந்தியா கட்டமைப்பில் கூட்டாட்சி. ஆனால் கருத்தில் ஒற்றையாட்சி என்று கூற வழிவகுத்தது, மேலும் அரசியலமைப்பின்

முக்கியத்துவம் யூனியனின் சுயாட்சியைக் காட்டிலும் யூனியனின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. மாநிலங்களில் அரசியலமைப்புச் சபையில் உள்ள சில உறுப்பினர்களின் மேற்கூறிய விமர்சனத்தை மறுத்த டாக்டர். அம்பேத்கர், ஒரு வலுவான மையம் இந்தியாவைக் கூட்டாட்சியாக மாற்றக் கூடாது என்று வலியுறுத்தினார்: அரசியலமைப்பு அதன் சட்டத்துறை மற்றும் நிர்வாக அதிகாரத்தின் செயல்பாட்டிற்கான ஒரு பெரிய துறையை மையத்திற்கு ஒதுக்கியிருக்கலாம். இது வேறு எந்த கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பிலும் காணப்படுவதை விட எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படாமல் மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்படலாம். ஆனால் இவை கூட்டாட்சியின் சாரமாக அமைவதில்லை.

10. அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் அமலாக்கத்திற்கான தீர்வுகள் "இந்த அரசியலமைப்பில் உள்ள எந்தவொரு குறிப்பிட்ட கட்டுரையையும் மிக முக்கியமானதாகக் குறிப்பிடும்படி என்னிடம் கேட்கப்பட்டால் - இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம் செல்லாததாக இருக்கும் - இதைத் தவிர வேறு எந்த விதியையும் என்னால் குறிப்பிட முடியாது (உறுப்பு 32). இது அரசியலமைப்பின் ஆன்மா மற்றும் அதன் இதயம்" டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர். அம்பேத்கர் வரைவுக் குழுவின் தலைவராக, சிறுபான்மையினர் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் உரிமைகளுக்கு முதன்மை அளித்தார், சில தனிநபர்களின் அரசியல் மற்றும் சிவில் உரிமைகள், வேரூன்றிய நலன்கள் மற்றும் சொத்து வகுப்புகளுக்கு எதிராக. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கான சமத்துவத்தை அரசியலமைப்பு ரீதியாக உத்தரவாதப்படுத்த அவர் உண்மையான முயற்சி எடுத்தார். அடிப்படை உரிமைகளில் உள்ள இந்த

விதிகள், இந்தியாவை நியாயமான கட்டுப்பாடுகளுடன் சரியான அடிப்படையிலான சமூகமாக மாற்றியது.

பல்வேறு வகையான அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பாகத்தில் அதாவது, விதிகள். 12 முதல் 35 வரை பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய

அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் பகுதிகள் ஏழு பகுதிகளாக (டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கரால் வரையப்பட்ட ஆறு பகுதிகளாக) பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. சமத்துவ உரிமை, சுதந்திரத்திற்கான உரிமை, சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை, சுதந்திரம் மற்றும் மதத்திற்கான உரிமை, கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள், அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை போன்ற பல விஷயங்கள் மேலும் சில பகுதிகளில் விவாதிக்கப்பட்டன. 42 வது திருத்தத்தின் மூலம், 1976 சில சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டது. அடிப்படை உரிமைகளால் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான பரிகாரங்கள் அரசியலமைப்பின் விதி 32 ன் மூலம் பெறலாம்.

11. முடிவுரை

இந்த பகுதி அரசியலமைப்பின் கருத்து பற்றிய விரிவான விவாதத்தை வழங்கியது. மேலும் அரசியலமைப்பு என்பது அரசியலமைப்பிற்கு உட்பட்டது. சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். மேலும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் வாழ்வில் நீதி சமமாக நடத்தப்படுவது பற்றி விவாதிக்கிறது. டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் வலுவான யூனியன் அரசாங்கத்தின் அடிப்படையில் அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கான காரணத்தை இது விளக்குகிறது. இறுதியாக, அரசுக்கு எதிரான உரிமைகளை அடிப்படை உரிமைகளாகக் கோருவது மற்றும் உயர்

நீதிமன்றங்களில் அமலாக்கம்
போன்றவையாகும்.

12. பின் குறிப்புகள் / Reference / Bibliography

1. நீதிபதி வி.ஆர்.கிருஷ்ண ஐயர், 2002 அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள், ஆழமான மற்றும் ஆழமான வெளியீடுகள் எஸ்.சந்த, புது தில்லி.
2. சுரேஷ் மணி திரிபாதி, 2011 இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள், யுனிவர்சிட்டி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், புது தில்லி.
3. பேராசிரியர் பிடி துவா, 2003 புதிய மில்லினியத்தில் இந்திய கூட்டாட்சி, மனோகர் பப்ளிஷர்ஸ் அண்ட் டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்ஸ், புது தில்லி.
4. ஆகாஷ் சிங் ரத்தோர், 2020 அம்பேத்கரின் முன்னுரை: இந்திய அரசியலமைப்பின் ஒரு ரகசிய வரலாறு, விண்டேஜ் புக்ஸ், புது தில்லி.
5. ஆதாஷ் சிங் மற்றும் சிலிகா மொஹபத்ரா, 2010 இந்திய அரசியல் சிந்தனை, ஸ்ட்ரெட்ஜ்
6. ஹிமான்ஷு ராய் எம்.பி. சிங், 2007, இந்திய அரசியல் சிந்தனை, பியர்சன், இரண்டாம் பதிப்பு.
7. முனைவர் அம்பேத்கர், அம்பேத்கரின் இந்தியா ஜாதி மற்றும் அரசியலமைப்பு, ஸ்ரீஸ்தி பப்ளிஷர்ஸ் அண்ட் டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்ஸ் பற்றிய பி.ஆர்.அம்பேத்கரின் மூன்று படைப்புகளின் தொகுப்பு.
8. பேராசிரியர் ஜி. மனோகர்ராவ், 2009 முனைவர் அம்பேத்கர் மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பு, ஆசியா லா ஹவுஸ் ஹைதராபாத்.

9. எஸ்.ஆர்.பஷி, 2000 பி.ஆர். அம்பேத்கரின் அரசியல் சிந்தனையாளர், டீப் அண்ட் டீப் பப்ளிசேஷன் லிமிடெட்.
10. ஆஸ்டின் கிரான்வில்லே, 1999 இந்திய அரசியலமைப்பு: ஒரு தேசத்தின் முக்கியமானவையாகும் (கிளாசிக் மறுவெளியீடு), ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழக அச்சகம்.
11. ஷிபானிகிங்கர் சௌபே. 2002 இந்திய அரசியலமைப்பு சபை: ஸ்பிரிங்போர்டு ஆஃப் ரெவல்யூஷன் மனோகர் பப்ளிஷர்ஸ் அண்ட் டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்ஸ்.
12. உதித் பாட்டியா 2017 இந்திய அரசியலமைப்பு சபை, டெய்லர் & பிரான்சிஸ்.
13. அஞ்சு பல்ஹாரா சர்மா. 2019 வனாந்தரத்தில் குரல்கள்: இந்திய அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்களை விமர்சித்தல், ப்ளூம்ஸ்பரி இந்தியா.